

обидата и е готовъ да отмъсти. Затова, именно, е казано въ Писанието: „Богъ на горделивия се противи, а на смирения дава благодать“. Въ морално отношение личнитѣ чувства спъватъ човѣка. Колкото по-силно сж развити личнитѣ чувства въ човѣка, толкова по-слаби сж моралнитѣ.

Въ развитието на човѣка, едно отъ първитѣ чувства, което се е явило въ него, е чувството на охотливостъ, на апетитъ, на желание да се храни. Този центъръ се намира предъ ушитѣ (фиг. 2). Благодарение на този центъръ, въ човѣка се явило желание да опитва, да вкусува нѣщата, вследствие на което се е създала устата. Следъ време човѣкъ е видѣлъ, че не може само съ устата да работи, затова е почувствувалъ нужда и отъ друго спомагателно сръдство. Така той създалъ ржцетѣ като втора проекция въ своя животъ.

Личнитѣ чувства въ човѣка говорятъ, че като индивидуално сжщество, той живѣе само за себе си. Като се е видѣлъ самъ, като видѣлъ, че нѣма хора около себе си, които да го хвалятъ, създало се е въ него чувство на щеславие — жената въ човѣка. После се явила гордостъта — мъжътъ въ човѣка. Човѣкъ обича да се хвали самъ. Ако нѣкой ученикъ е щеславенъ, той мисли, че всичко знае. Ако учителитѣ му не го задоволятъ, както очаква, той казва: Този учителъ нищо не знае, онзи нищо не знае и т. н. Учителитѣ не трѣбва да се разправятъ съ него, но нека го подложатъ